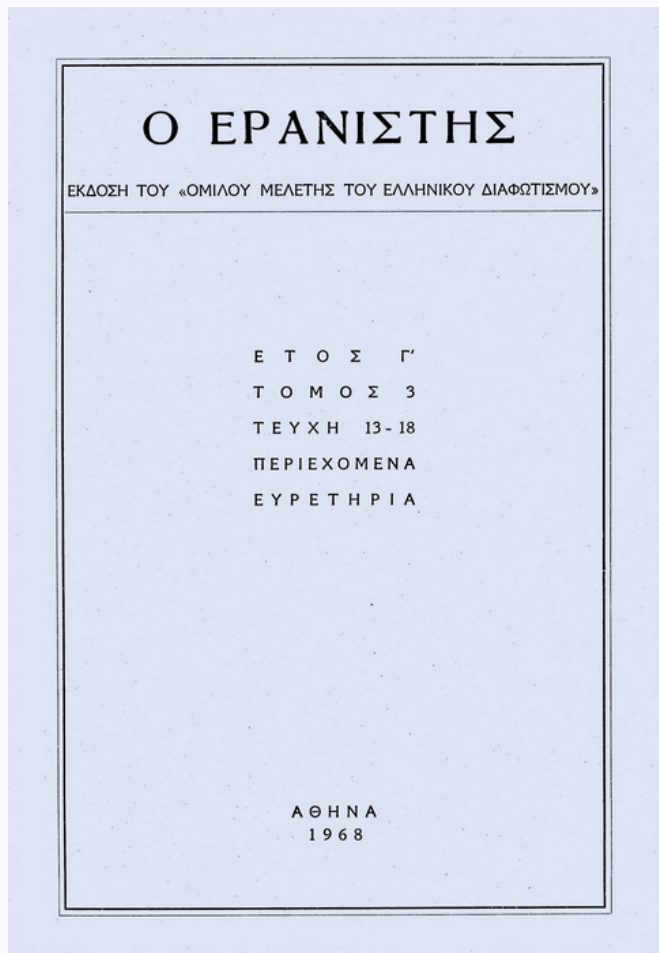

The Gleaner

Vol 3 (1965)

Σχόλια

eranistes eranistes

doi: [10.12681/er.10558](https://doi.org/10.12681/er.10558)

Copyright © 2016, eranistes eranistes

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

eranistes, eranistes. (2016). Σχόλια. *The Gleaner*, 3, 283–288. <https://doi.org/10.12681/er.10558>

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδιότητα ποὺ ἀνήκει κατεξοχὴν στὸν Λάσκαρι· καὶ καθὼς ἦταν ἐναρμονισμένη μὲ τὴν ἀπουσία ὁποιουδήποτε σχολαστικισμοῦ καὶ ἐπιστημονικῆς ὑπεροφίας, ἀποκτοῦσε ἀκόμη μεγαλύτερο βάρος καὶ συνιστοῦσε τὴν ἐπιστημονικὴν του προσωπικότητα· οἱ ἀρετὲς του αὐτὲς ποὺ εἶχαν ἐπίκεντρο τὴν βαθειὰ ἀφοσίωσή του στὴν ἐπιστήμη, τὸν προφύλαξαν καὶ ἀπὸ τὸν πρῶτο καὶ ἀπὸ τὴν δεύτερη. Εἶναι ἐντελῶς χαρακτηριστικὸ γιὰ τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ τὸ ἀνθρώπινο ἦθος του ὅτι ποτὲ δὲν ἐδίσταζε προκειμένου νὰ δηλώσει μιὰν ἄγνοιά του.

Τὶς ἀρετὲς αὐτὲς ἐγγώρισαν οἱ νεώτεροι συνεργάτες τοῦ Κέντρου Νεοελληνικῶν Ἑρευνῶν τὰ τέσσερα τελευταῖα χρόνια ποὺ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ζήσουν κοντά του—στὴν ἀρχὴ περισσότερο, ὕστερα ἀραιότερα, γιατί ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Κέρκυρα. Αὐτὲς ἐδημιούργησαν τὴν ἀγαθὴ οἰκειότητα ποὺ χαρακτήριζε τὴν ἐπαφή τους μαζί του καὶ αὐτὲς τοὺς ἐνέπνευσαν τὰ συναισθήματα ἀγάπης γιὰ τὸν Μιχαὴλ Λάσκαρι.

Αἰκ. Κουμαριανοῦ

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΟΙ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Σὲ πρόσφατο τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας, παίροντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν ὠραία ἐργασία τῆς κυρίας Εὐρώς Layton-Zένιον, συμβολὴ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Harvard στὴν νεοελληνικὴ βιβλιογραφία, ἔκανα ἕναν παραλληλισμὸ μὲ τὶς ἰδιωτικὲς βιβλιοθήκες. Τὸ θέμα τῶν ἰδιωτικῶν βιβλιοθηκῶν, καὶ τῆς συμπαράστασης τὴν ὁποία μποροῦν νὰ προσφέρουν στὴν βιβλιογραφία καὶ στὸν συντονισμὸ τῶν σχετικῶν τεκμηριώσεών μας, εἶναι ἀπὸ τὰ πολὺ σημαντικὰ στὸν τόπο μας, σὲ ἕνα συλλογικὸ, δηλαδή, σῶμα, ὅπου ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἐξακολουθεῖ νὰ παίζει ρόλο οὐσιαστικὸ καὶ κάποτε ἀποφασιστικὸ. Τελευταῖα εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ προβῶ σὲ σχετικὴ ἀνακοίνωση· ὅταν δημοσιευθεῖ θὰ τὰ ξαναποῦμε· στὸ μεταξὺ θὰ ἤθελα νὰ τονίσω, ἀπὸ ἄλλη ἀφορμὴ, τὴν σημασίαν τῶν ἰδιωτικῶν βιβλιοθηκῶν γιὰ τὴν παιδείαν μας. Ὁ ἀναγνώστης τοῦ τεύχους αὐτοῦ καταλαβαίνει ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν Προσθήκην τὴν ὁποία παρουσίασαν στὶς προηγούμενες σελίδες ὁ Ἀθανάσιος Χατζηδημὸς καί, συνεργάτης του, ὁ Γεώργιος Σῆμος.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαρθεῖ ἐδῶ, σὲ ἕναν κύκλο τόσο εἰδικό, ἢ προσφορὰ τοῦ Ἀθανασίου Χατζηδήμου στὴν βιβλιογραφία μας· μὴ ἀρκεῖ νὰ θυμίσω τὴν, παλαιότερη, Σμυρναϊκὴ βιβλιογραφία (ποῦ, δυστυχῶς, δὲν ἐβγῆκε ὀλόκληρη σὲ μορφή ἀνατύπου, καὶ θὰ ἄξιζε ἴσως νὰ ξαναπαρουσιασθεῖ ἀκέρεια), καὶ τὸ Συμπλήρωμα στὸν ΙΗ' αἰῶνα τῆς Βιβλιογραφίας τοῦ Legrand, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐγράφηκε ὅ,τι ἔπρεπε, ἐδῶ. Τώρα ὁ ἴδιος μᾶς δίνει Προσθήκες στὸν Γκίνη-Μέξα. Μὰ ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνδιαφέρει νὰ ἐξάρω εἶναι ὅτι μέγιστη μερίδα τοῦ ὄλου αὐτοῦ βιβλιογραφικοῦ ἔργου προέκυψε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη τοῦ συντάκτη του. Ἐκπληξὴ προκαλεῖ σὲ ὅποιον μελετᾷ προσεκτικὰ τὴν Βιβλιογραφία Γκίνη-Μέξα, τὸ ποσοστὸ τῶν βιβλίων ὅσα μᾶς εἶναι γνωστὰ ἀπὸ ἰδιωτικὲς καὶ μόνο βιβλιοθήκες: ἂν ὁ ἔλεγχος εἶχε περιορισθεῖ στὶς μεγάλες δημόσιες Βιβλιοθήκες τῆς Πρωτεύουσας ἢ καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν κέντρων, θὰ ἔλειπαν πολλὰ καὶ ἀξιόλογα βιβλία.

Τὰ βιβλία, ὅπως καὶ τὰ μουσειακὰ ἀντικείμενα, ρέπουν πρὸς τὶς δημόσιες συλλογές, γιὰ λόγους ποῦ ἀνήκουν τόσο στὴν ἱστορία τῶν μουσείων καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν, ὅσο καὶ στὴν φύση τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου εἶδους τῶν συλλογῶν τούτων: ὑπάρχουν πάντοτε δωρητές, καὶ εἶναι ἐπόμενο αὐτοὶ νὰ προτιμοῦν τὶς ἐγγυήσεις τὶς ὁποῖες προσφέρει στὴν περίπτωση αὐτὴν τὸ δημόσιο, ἐνῶ, ἐξάλλου, θεωρητικὰ, ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὰ εἶδη αὐτὰ στὴν κατοχὴ τοῦ δημοσίου, τουλάχιστον τοῦ ἐλληνικοῦ, δὲν ξαναβγαίνει εὐκολα. Ἔτσι, ἂν λογαριάσει κανεὶς καὶ τὴν φυσιολογικὴ φθορὰ, τοῦ χρόνου, τῆς κακίας τῶν καιρῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, μπορεῖ νὰ καταλήξει μὲ βεβαιότητα στὴν ἀντίληψη ὅτι ἡ ἀγορὰ ὀλοένα καὶ στραγγίζει περισσότερο ἀπὸ παλιὰ βιβλία ἢ ἀντικείμενα συλλεκτικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ὡστόσο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεγελάει ἡ ὀργανικὴ σχέση ποῦ παρουσιάζεται ὡς ἕνα σημεῖο ἀνάμεσα στὰ μουσεῖα καὶ στὶς βιβλιοθήκες: ὑπάρχουν ἀναμεταξύ τους δύο βασικὲς διαφορὲς ἀναφορικὰ μὲ τοὺς θησαυροὺς τους· τὸ μουσειακὸ ἀντικείμενο εἶναι, σὲ μεγάλη ἀναλογία, μοναδικό, καὶ ἡ μελέτη στὴν ὁποία προσφέρεται ἐπαρκῶς κανονικὰ νὰ γίνεται σύμφωνα μὲ ὅ,τι εὐχέρειες παρέχει ἕνα μουσεῖο, ἐνῶ τὸ ἐντυπο κανονικὰ φθάνει στὴν δημοσιότητα σὲ πολλὰ ἀντίτυπα, καὶ ἡ χρῆση του γιὰ σκοποὺς μελέτης εἶναι συχνὰ ἄρρηθμη καὶ προκαλεῖται σὲ ὄρες τοῦ χρόνου ἀπρόβλεπτες.

Δὲν εἶναι εὐκολο οὔτε σκόπιμο νὰ συμμορφώνεται ὁ χρῆστης τοῦ βιβλίου στοὺς κανονισμοὺς τῶν βιβλιοθηκῶν. Γιὰ τοῦτο στὶς καινούριες μεγάλες βιβλιοθήκες τοῦ ἐξωτερικοῦ, προβλέπεται κτηριακὰ

ἡ εὐχέρεια νὰ ἀπομονώνεται ὁ μελετητὴς σὲ ἀτομικὸ κελί, καὶ λειτουργικὰ ἡ εὐχέρεια νὰ προσπελάζει μόνος στὶς ἀποθήκες. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ πείρα ἔπεισε τοὺς ἀρμοδίους τῶν βιβλιοθηκῶν ὅτι τὸ ἔργο τους θὰ ἀποδώσει καλύτερα ἂν διεξάγεται ὑπὸ ὄρους πὸν νὰ θυμίζον στὸν μελετητὴ τὴν ἐργασία πὸν γίνεται στὸ σπουδαστήριό του. Ὅπου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαρρηθμισθεῖ ἔτσι ἡ μελέτη τοῦ βιβλίου, καλὸ εἶναι νὰ ἐνθαρρύνεται ἡ σύσταση ἰδιωτικῶν βιβλιοθηκῶν.

Καὶ πάλι ὅμως, δὲν εἶναι μόνον αὐτό, οὔτε εἶναι καὶ μόνον οἱ δυνατότητες τὶς ὁποῖες προσφέρει ἡ ἰδιωτικὴ βιβλιοθήκη καὶ ἡ κτήση τοῦ βιβλίου: ἀδιάκοπη παρουσία τῶν ἐργαλείων κοντὰ στὸν ἐργάτη, σημειώσεις ἐπάνω στὸ ἐντυπο, οἱ ὁποῖες ἐπιταχύνουν τὴν χρησιμοποίησίν του περισσότερο παρὰ κάθε ἄλλο μέσον, κλπ. Ἐκεῖνο πὸν προέχει ἐπάνω ἀπὸ ὅλα εἶναι τοῦτο: νὰ καλλιεργοῦμε στὸν νέο λόγιον τὸν ἐθισμὸν σὲ μιὰ ζωὴ πὸν νὰ περιβάλλεται ἀπὸ τὸ ἐντυπο, νὰ τοῦ ἐνισχύουμε τὴν ἰδιάζουσα συγκίνηση τὴν ὁποία προκαλεῖ ἡ ἀναζήτηση στὰ παλαιοπωλεῖα καὶ ἡ εὔρεση. Πρέπει πάντοτε νὰ ἔχουμε στὸν νοῦ μας τὴν σημασίαν τῶν ἐρεθισμάτων αὐτῶν καὶ τὴν συμβολὴν τῆς καθοδηγημένης τύχης στὸν κόσμον τῶν δικῶν μας ἐρευνῶν. Τὴν χρησιμότητα τῶν ἰδιωτικῶν, ἀτομικῶν, βιβλιοθηκῶν ἔχουν ἀναγνωρίσει ἀκόμη καὶ τὰ καθεστῶτα ἐκεῖνα πὸν σὲ ὄλους τοὺς ἄλλους τομεῖς ἀποθαρρύνουν ἢ ἀπαγορεύουν τὴν ἀτομικὴ ἰδιοκτησίαν, δημιουργώνας, γιὰ ἀκέραιον τὸν πληθυσμὸν, ὄρους ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκοὺς σχετικὰ μὲ τὴν κτήσιν βιβλίων κάθε λογῆς, ὄχι μόνον καινούριων ἀλλὰ καὶ παλιῶν. Ἡ μελέτη τοῦ βιβλίου δὲν εἶναι χρέος, δὲν εἶναι ἐπάγγελμα: εἶναι πάθος· καὶ τὸ πάθος τοῦτο πρέπει νὰ τὸ καλλιεργοῦμε μὲ ὄλους τοὺς ἐπιτρεπτοὺς τρόπους, ἂν θέλουμε νὰ δοῦμε τὴν μελέτη νὰ ζεῖ καὶ νὰ προάγεται.

Ἡ φυσιολογικὴ ζωὴ τοῦ ἐντύπου μέσα στὸν χρόνον εἶναι νὰ κυκλοφορεῖ. Νὰ ἐντάσσεται σὲ κάθε διαδοχικὴ γενεὰ σὲ πρωτότυπους συνδυασμούς, βρῖσκοντας πάντοτε νέους, παθιασμένους γιὰ ἀνάγνωσιν καὶ γιὰ μελέτη, κτήτορες, προσφέροντας ἀπροσδόκητες δυνατότητες ἐρευνητικὰς, ἀπὸ μόνῃ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ περιβάλλοντός τους. Πρέπει νὰ ὑπάρχουν δημόσιαι βιβλιοθήκες, προσιτὲς δηλαδή στὸν ἐρευνητή· καὶ τοῦτο γιὰ τόσους καὶ τόσο γνωστοὺς λόγους, πὸν δὲν ἀξίζει νὰ τοὺς ἀπαριθμήσουμε. Ἀλλὰ πρέπει ἐπίσης, ὅσο περνάει ἀπὸ τὸ χεῖρ μας, νὰ συντελοῦμε στὴν κυκλοφορίαν τῶν παλιῶν βιβλίων, παρεμποδίζοντας τὴν ὀλοένα καὶ μεγαλύτερη συσσωρεύσιν τους στὶς

ἀποθῆκες τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν ὅπου κατασταλάζουν σὲ πολλαπλά ἀντίτυπα καὶ χάνονται ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τῶν φυσικῶν κατόχων τους.

Θὰ ἤθελα νὰ θυμίσω, τελειώνοντας, τὴν μεγάλη προσφορὰ τῶν ἰδιωτικῶν Βιβλιοθηκῶν σὲ ὅ,τι ἀναφέρεται στὴν ἱστορία τοῦ ἐντύπου, εἴτε τοῦτο ἐξετάζεται σὰν φορέας παιδείας εἴτε σὰν μαρτυρία πνευματικῶν ἐνδιαφερόντων σὲ μιὰ συγκεκριμένη στιγμή ἢ καὶ σὲ ἕνα ὀρισμένον ἄνθρωπο. Ὅταν λείφουν τέτοιοι δεῖκτες ἀπὸ τὴν μελέτη τῆς πνευματικῆς ἱστορίας, θὰ ἔχει χαθεῖ ἕνα σπουδαῖο ὄργανο ἀπὸ τὸν ὄπλισμό μας: ὅλες οἱ προσπάθειες ποῦ ἔγιναν γιὰ νὰ ἀντικατασταθεῖ τὸ στοιχεῖο τοῦτο μὲ μελέτες στὰ βιβλία δανεισμοῦ τῶν βιβλιοθηκῶν εἴταν καταδικασμένες νὰ ἀποτύχουν, καὶ ἀπέτυχαν: γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν πείρα μας ὅτι ὅπου δὲν ὑπάρχει κτήση βιβλίου, ὁ χρήστης βρίσκει πολλοὺς τρόπους νὰ ἱκανοποιεῖ τὴν ἀνάγκη του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἕνας μόνον, καὶ ὄχι ὁ κύριος, εἶναι ὁ δανεισμός ἀπὸ τὴν δημόσια βιβλιοθήκη. Ἡ παρουσία τοῦ παλίου βιβλίου μέσα στὴν κοινωνία, ὄργανο, τεκμήριο, παρόρμηση, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐνθαρρύνεται μὲ ὅσους τρόπους διαθέτει ἡ πολιτεία καὶ ἡ ὄργανωμένη ἀτομικὴ πρωτοβουλία.

Κ.Θ.Α.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Τὴν φρονίδα τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας νὰ ὀργανώσῃ τὸ Μουσεῖο της καὶ νὰ καταστήσῃ, ὅσο τὸ δυνατὸ καλύτερα, προσοιτὸς στὸ κοινὸ τὴν πολύτιμη γιὰ τὴν νεοελληνικὴ ἱστορία συλλογὴς της, ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ ἢ συνοπτικὴ εὐπαρουσίαστη ἔκδοση τοῦ εἰκονογραφημένου «Ὁδηγοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱστορικοῦ Μουσείου» ἀπὸ τὸν Ι. Α. Μελετόπουλο, ἔφορο τοῦ Μουσείου.

Μιὰ σύντομη περίληψη τῆς ἱστορίας τοῦ Μουσείου περιλαμβάνεται στὸν πρόλογο, ὅπου παρακολουθεῖ κανεὶς τὴν περιπλανήσιν τῶν ἐκθεμάτων ὡς τὴν τελικὴ στέγασή τους στὸ κτήριο τῆς Παλαιᾶς Βουλῆς καὶ τὴν ἵδρυση τοῦ σημερινοῦ Ἱστορικοῦ Μουσείου τῆς Νεω-

τέρας Ἑλλάδος. Ὅσοι ἀπὸ σχεδιάγραμμα μὲ τὴν κάτοψη τοῦ κτηρίου, ὅπου ἐμφανίζονται οἱ αἴθουσες καὶ οἱ διάδρομοι μὲ τὴν ἀντίστοιχὴ ἀρίθμησή τους, ἀκολουθεῖ σύντομη περιγραφή τῶν ἐκθεμάτων, τὰ ὁποῖα βρίσκονται στοὺς χώρους αὐτούς.

Ὡστόσο ὁ «Ὁδηγός» τοῦ Μουσείου ἀποτελεῖ κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἀπλὸ κατάλογο: εἶναι καὶ ἕνα χρήσιμο βοήθημα γιὰ τοὺς μελετητὲς τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας, παρουσιάζοντας ἀναλυτικὰ τὴν ἀξιολογὴν τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας—δυστυχῶς ὄχι ὅλες, γιὰτὶ δὲν ἐπαρκεῖ ὁ χώρος τοῦ Μουσείου. Τὴν δυσχέρεια αὐτὴ προσπάθησαν νὰ ὑπερικήσουν οἱ ἐπεύθυνοι, μὲ τὴν ὀργάνωση περιοδικῶν Ἐκθέσεων μὲ συγκεκριμένο θέμα, ὅπου παρουσίασαν στὸ εὐρύτερο κοινὸ

καί μεγάλο μέρος τῶν ἐκθεμάτων, ἀπό ἐκεῖνα πού δὲν ἀνήκουν στή μόνιμη ἐκθεση. Ἡ ἐπιτυχία στήν ὀργάνωση καί στό ἀποτέλεσμα τῶν περιοδικῶν αὐτῶν ἐκθέσεων, θά πρέπει νά τοὺς παροτρύνη νά τίς συνεχίσουν. Οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές ἔχουν ἤδη μνημονευθῆ σέ προηγούμενα τεύχη τοῦ «Ἐραριστῆ» (βλ. τόμ. Α', 1963, τευχ. 2 καί τευχ. 3/4, καί τόμ. Β', 1964, τευχος 11).

Με ἀφορμή τήν παρουσίαση τοῦ «Ὁδηγοῦ» μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νά ἐκφράσουμε μιάν εὐχή: νά συνταχθοῦν ἢ νά συμπληρωθοῦν οἱ κατάλογοι ὄλων τῶν συλλογῶν τῆς Ἐταιρείας, καί ἐκείνων δηλ. πού βρισκονται σίς ἀποθηκῆς: τοῦτο θά βοηθοῦσε οὐσιαστικά στήν ἀξιοποίησή τους—πού εἶναι ἄλλωστε ὁ σκοπός γιά τόν ὁποῖο ἔχουν συγ-

κεντρωθῆ στήν Ἱστορική καί Ἐθνολογική Ἐταιρεία.

Λ. Δ.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΤΟΜΟΣ

Με τὸ 19ο τεύχος τοῦ Ἐραριστῆ θά διανεμηθοῦν οἱ πίνακες περιεχομένων, τὰ εὐρετήρια καί τὸ ἐξώφυλλο τοῦ τρίτου τόμου.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΟΜΕΑ

Δυσχέρειες ὀργανωτικές ἀναφορικά με τήν εἴσπραξη ἐστέρησαν πολλὰ μέλη τοῦ ΟΜΕΑ ἀπό τήν εὐχέχεια καταβολῆς τῆς συνδρομῆς τους γιά τὸ 1965 ἢ καί γιά τὸ 1964. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ὁ ΟΜΕΑ ἔχει οἰκονομική ἀνεση συνθέτει μάλιστα τήν ἀντίθετη εἰκόνα. Ἔτσι, ὥσπου νά βρεθοῦν εἰσπράκτορες, παρακαλοῦνται τὰ μέλη νά φροντίσουν μόνα τους νά καταβάλουν τίς συνδρομές τους.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Βιβλιογραφοῦνται ἔντυπα με χρονολογία ἐκδοσης 1965

Σπύρου Ν. Ἀβούρη, *Τὰ Ἐκκλησιαστικά τῆς Ἑπτανήσου 1815-1867*. Ἀθήναι 1965, 8ο, σ. 117+3 ἄ. ἄ.

Πάνου Ι. Βασιλείου, *Τὸ μοναστήρι Προσοῦ* [Συμπληρωμένο ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ «Ρουμελιώτικο Ἡμερολόγιον» 1965, σελ. 81-99], Ἀθήνα 1965, 8ο, σ. 21+11 ἄ. ἄ. + 12 εἰκόνες.

Κ. Ι. Γιαννακόπουλος, *Ἑλληνες λόγιοι εἰς τὴν Βενετίαν*. Μελέται ἐπὶ τῆς διαδόσεως τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην. Μετάφρασις Χ. Γ. Πατρινέλη. Ἀθήναι 1965, 8ο, σ. 294+2 ἄ. ἄ.

Ν. Π. Δελιαλῆ, *Ἰδρυτικά ἔγγραφα περὶ τῆς ἑλληνικῆς σχολῆς Βελβετιοῦ*. Ἀνάτυπον τοῦ 5' τόμου τῶν «Μακεδονικῶν» (παράρτημα 3). Θεσσαλονίκη 1965, 8ο, σ. 266-272.

Johannes Irmischer, *Edward Gibbon und das deutsche Byzanzbild* [Ἀνάτυπο ἀπὸ τὴν «Klio» τ. 43-45, Berlin 1965, 8ο, σ. 537-559].

Bruno Lavagnini, *Solomos e l'Inno di Garibaldi* [Ἀνάτυπο ἀπὸ τὰ «Rendiconti della Classe di Scienze morali, storiche e filologiche» τῆς Ἐθνικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Lincei, serie VIII, vol. XIX, fasc. 7-12, - Luglio - Dicembre 1964], Roma 1965, 8ο, σ. 231 - 242.

- Στυλ. Σ. Μπαϊρακτάρη, 'Ο πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄ καὶ ἡ μετάφρασις τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἀθήναι 1965, 8ο, σ. 16.
- Δημητρίου Π. Πασχάλη, [α] *Περιηγηταὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ ΙΒ΄ μέχρι τοῦ Κ΄ αἰῶνος*—[β] *Βοεβόδαι, κοτζαμπάσηδες, καπουκεχαριάδες, καντσιλιέροηδες, σύνδικοι, ἐπίτροποι καὶ γραμματικοὶ τῆς νήσου Ἄνδρου*. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας Κυκλαδικῶν Μελετῶν, τόμος Δ΄, 1964. Ἐν Ἀθήναις 1965, 8ο, σ. 231 - 324 καὶ 325 - 352 ἀντιστοιχῶς.
- Μάρκου Ρενιέρη, *Κύριλλος Λούκαρις ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης*. Ἐν Ἀθήναις 1859 [Φωτοτυπικὴ ἐπανέκδοσις εἰς περιωρισμένον ἀριθμὸν ἀντιτύπων. Βιβλιοπωλεῖον Νότη Καραβία, Ἀθήναι MCMLXV, 8ο, σ. 76].
- Vincenzo Rotolo, *Libistro e Rodamne*, romanzo cavalleresco bizantino. Introduzione e versione italiana
- di —. Κείμενα καὶ μελέται Νεοελληνικῆς Φιλολογίας, [ἀρ.] 22. Ἀθήναι 1965, 8ο, φ. 4 ἄ.ἄ.+σ. XVI+60+2 ἄ.ἄ.
- Nikolai Todorov, *L' Hetairie Philiki et les Bulgares*. Académie des Sciences de Bulgarie. Institut d' Études balkaniques. Sofia 1965, 8ο, σ. 169+1 ἄ.ἄ. [βουλγαρικὰ μὲ γαλλικὴ περίληψη].
- Demetrios Tsakonas, *Geist und Gesellschaft in Griechenland*. Bonn 1965, 8ο μικρὸ, σ. 190.
- I. Μ. Χατζηφώτη, *Ἀνθιμος Γαζῆς (1758-1828)*. Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του. Ἐν τάξει παραρτήματος: *Constantin Vardalachos (1775 - 1830)*, Μικρὸ μνημόσυνο, γαλλιστί. Ἐκδόσεις τοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Ἀνατολικῶν Σπουδῶν τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας, Ἀριθμὸς 14. Ἀλεξανδρεία 1965, 8ο, σ. 97-134+6 ἄ.ἄ. + 1 εἰκόνα [Ἀνάτυπον ἐκ τῶν ἀ'Αναλέκτων], 14 (1965), σσ. 97 - 129, 130 - 134].